

andre, der tænke som jeg: jeg respekterer de Herrers Mening, jeg føler mig forvisset om, at De ere lige saa varmt interesserede for Deres Lands Forsvar — nu taler jeg i det ærede Medlems Navn —, og ser De — det er os, jeg sigter til — klogere eller klarere end jeg, vil jeg sige til mig selv: sæt ikke denne Sag paa Spidsen, men tag Hensyn til, hvad der kan naas i Øjeblikket og stol paa, at Eftertiden saa vil rette det, der staar tilbage. Hvis det ærede Medlem ser saaledes paa Forholdet, saa gør han os Ret, og saa tror jeg ogsaa, han vil handle rigtigt i politisk Henseende.

Det var disse Ord, jeg følte Trang til at sige til det ærede Medlem. Og det er ogsaa disse Betragtninger, der have dikteret mig Ønsket om, at det lille Ændringsforslag, der er stillet til § 3 af to af mine Meningsfæller, maatte kunne gaa igennem. Og jeg har det bedste Haab derom. Thi baade har den ærede Ordfører (Jørgen Pedersen), hvad der er naturligt efter hans Udtalelse ved Sagens første Behandling, tiltraadt det, og den højtærede Forsvarsminister har ogsaa i Virkeligheden erkendt, at det er rigtigt at vedtage denne Ændring. Det er rigtigt, mine Herrer, thi det kan ikke gaa an at lade en Paragraf, hvori der staar: „senest inden“ den og den Tid bliver Fæstningen at nedlægge, løbe ud i Verden og leve indtil Aaret 1922. Det kan ikke gaa an, thi de Ord „senest inden“ ere ganske uforstaaelige og indeholde en ganske ubestemmelig Tidsgrænse og en ubestemmelig Afgørelse af, hvem der skal tage Bestemmelse om Nedlæggelsen. Det ere vi alle enige om, men hvor kunne vi saa lade en saadan Lov gaa ud, som de, der skulle leve paa den, vore Efterkommere, ikke ere klare over? De ville strides om, hvad det var, man mente; de ville spørge: var det 10 eller 12 Aar, Fæstningen skulde ligge, eller hvad var det? De Ord maa ud af Lovforslaget. Jeg kan ikke heller forstaa, at Ordføreren for Venstre (Johansen) kan modsætte sig, at der i Loven kommer til at staa, at denne Bestemmelse kun gælder saa længe, indtil Lovgivningsmagten træffer en anden Bestemmelse. Hvor kan en Venstreordfører modsætte sig, at vi lægge det i Lovgivningsmagtens Haand at afgøre, hvorvidt Bestemmelsen skal blive ved at gælde eller ej? Hvor kan han sige, at hvis vi sætte noget saadant ind, saa risikere vi, at Lovforslaget ikke bliver til Lov? Hvor skulde Faren herfor ligge? Spørgsmaalet er jo ganske simpelt, og man kan ikke beholde en saa ubestemt Tidsfrist

som „senest inden“; man kan da heller ikke have noget imod denne Tilføjelse, at Lovgivningsmagten maa afgøre, hvornaar Nedlæggelsen skal ske, eller om den ikke skal ske. Og da det stemmer med, hvad vi have talt om som Grundlag for hele Ordningen, hvorfor da modsætte sig dette? Nogle sige, at de stemme for det, fordi det aldrig bliver vedtaget, andre, at de stemme for det i Haab om, at det vil blive vedtaget, men det have vi jo Lov til at sige til hinanden.

Jeg skal erkende, at der er en lille Mangel ved Ændringsforslaget, som det er trykt, idet der, som mine Meningsfæller og jeg for øvrigt have talt med hinanden om, foruden det, som staar der, skulde være tilføjet det lille Ord „da“. Det har været skrevet paa et tidligere Trin af Ændringsforslagets Udarbejdelse. Sætningen bliver ellers ganske uforandret: saafremt der ikke inden 1922 er truffet anden Bestemmelse, vil Københavns Befæstning da være at nedlægge. Naar dette Ord „da“ føjes ind, tør jeg staa inde for, at Sætningen er tydelig og klar, og den burde i Virkeligheden ikke møde Modstand hos nogen her og heller ikke i Folketinget.

Undskyld, højtærede Kolleger, at jeg har følt Trang til, uagtet det ikke var min Mening at tage Ordet, dog at sige dette til Dem og lægge Dem det alvorligt paa Sinde.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

§§ 1 og 2 (se Tillæg C. Sp. 127)
vedtoges uden Afstemning.

Det af et *Mindretal* (la Cour, Hage, Lunn, Holger Petersen, Piper og Rambusch) stillede Ændringsforslag til § 3 (se Tillæg B. Sp. 226)

forlestedes med 33 Stemmer imod 23.

Det udenfor Betænkningen af *Frijs* og *Reedtz-Thott* stillede Ændringsforslag til § 3 (se foran)

vedtoges med 36 Stemmer imod 18.

Ved Afstemningen over den saaledes ændrede § 3 afgaves der 21 Stemmer for og 23 imod.

Formanden: Paa Grund af den ringe Stemmemforskel bliver der da at foretag Navneopraab.